

ПРОЛОГ

Гуп, гуп, гуп. Звук було чути за піввулиці, аж дивно, що сусіди не скаржилися — а коли скаржилися, то занадто мляво. Сама Джина скаржилася б, та ще й як, тим паче що музика була поганюча. Як дійде до будинку, треба піднятися до Джоша і нагримати, щоб прикрутив звук. Він, звісно, гляне на матір отим тінейджерським зирком — мовляв, хто ти така, яке в тебе право мене займати і якого ти взагалі така нудна й стара. Та він хороший син: позакочує очі, але звук трохи прикрутить, а потім помалу знов почне додавати гучність, і за півгодини воно гупатиме ще оглушливіше.

Зазвичай його приструнчував Білл — якщо тільки не сидів у підвалі над своїм залізяччям, — але сьогодні Білл у барі з університетськими колегами. Це добре, бо він награється у боулінг без Джини, яка оту тупу гру терпіти не може. Та й треба ж йому бодай кудись виходити. Раз на два-три тижні вони вибиралися у ресторан удвох, але цього року чоловік щовечора брав викрутку і зі щасливим лицем спускався у свій підвал. З підвала линуло глухе гупання, що відлунивало аж у животі, та останнім часом, на щастя, воно припинилося. Зрештою, воно здоровіше, коли чоловік не сидить у домі, а зустрічається з друзями — хай навіть Піт Чен і Гері Джонсон і зануди, яких світ не бачив, і навряд чи взагалі здатні розважатися без схем і паяльників. Джина може побути на самоті, а це завжди непогано, навіть якщо кохаєш чоловіка. Можна буде зо дві години спокійно подивитися те, що хоче вона, а не ті його документальні програми. На цей випадок вона сьогодні навмисно прихопила у маркеті на Бродвеї смачненького для себе на додачу до харчів на тиждень.

Відчинивши двері, вона опинилася у зоні інтенсивного звукового ураження. Цікаво, чи Джош бодай здогадується, як дуріла колись його правильна матуся? До того, як закочатись у молодого фізика Білла Андерсона і звити з ним тихе родинне гніздечко, Джина чимало тусувалася у гранжевих закладах Сітака, слухала гучну музику, напивалася дешевим пивом і потім ранком мучилася. Вона свого часу гоцала під «Перл Джем» та «Айдіал Мавсолеум», і навіть застала «Нірвану» злими й енергійними молодими хлопцями, а не знуреними наркоманами. На одному концерті Джина серфінгувала по руках натовпу, наблюдала на когось у процесі, впала, вдарилася головою, а потім ще мала сили усамітнитись у кабінці смердючого як казнашо туалету з хлопцем, якого бачила вперше й востаннє в житті.

Ні, Джош про таке і не думає. Джина посміхнулася.

Де там йому.

За годину воно почало її дратувати. Поки Джина дивилася телевізор впівока, гупаючі баси можна було терпіти — тим паче що музика була не така вже й гучна, видно, малий робив уроки,— але тепер звук знову поповз угору, а в неї саме починалася нова серія «Вест Вінг». Щоб в'іhatи у перебіг подій, треба було мати свіжу голову і трохи тиші, бо актори розмовляли дуже швидко. Та й година, Господи Боже, була вже пізня.

Джина кілька разів гукнула, звертаючись до стелі (Джошева кімната була якраз над вітальню), але реакції не дочекалася. Тяжко зіткнувшись, вона відставила тацю з залишками ласощів і змусила себе підвистися з канапи. Попленталася нагору (відчуття було, ніби борешся з хвилею звуку) і постукала у синові двері.

Двері досить швидко відчинив якийсь худорлявий і навідо кошлатий юнак. На мить Джина знітилася, не розуміючи, хто це. Хлопчик, що жив під одним дахом з нею та Білом, непомітно перетворився на молодика.

— Сонечко,— мовила вона,— не те що я проти твоїх уподобань, але якщо слухаєш щось аж так гучно, то вже слухай справжню музику.

— Га?

— Тихіше зроби!

Син криво усміхнувся, пішов углиб кімнати і скрутів звук. Стало майже вдвічі тихіше, і Джина наважилася зробити крок у синову кімнату. Дивно, але вона дуже давно не була тут одночасно з Джошем. Колись вони з Біллом годинами сиділи у цій кімнаті на підлозі, зачаровано споглядаючи, як їхня дитина непевними кроками чеберяє туди-сюди і з тріумфальними вигуками хапає іграшки й інші речі; і як потім уже старший хлопчик схиляється над столом, опановуючи мудроці математики.

Все змінилося минулого року. Тепер Джина заходила у кімнату сама, поправляла ліжко, збирала брудні футболки і швидко виходила. Вона добре пам'ятала власні підліткові роки і прагнула поважати особистий простір своєї дитини.

Серед хаосу, який складався з одягу, дисків і нутрощів принаймні одного розчленованого комп'ютера, вона побачила й докази того, що Джош дійсно робив домашнє завдання.

— І як справи? — спитала вона.

Джош знизав плечима. Це була універсальна відповідь, як вона пам'ятала. Втім, він ще додав:

— Та нормально.

— Добре. Що слухаєш?

Син почервонів, ніби мама спитала, хто така ота Коні Лінгус, про яку всі говорять.

— Стю Резні,— сором'язливо відповів він.— Це такий...

— Це такий барабанщик з групи «Фаллоу». Знаю такого. Бачила його в «Асторії», поки її ще не знесли. Так напися, що впав з барного стільця.

Джошові брови поповзли вгору від подиву. Джина ледь стримала посмішку.

— Любчику, можеш хоч недовго потримати гучність на адекватному рівні? Я тут хочу глянути серіал. Та й на вулиці вже забагато людей впало з вушною кровотечею, а це не дуже прикрашає околицю.

— Гаразд,— щиро усміхнувся Джош.— Вибач.

— Та нічого,— відповіла Джина й подумала: «Тільки б усе було гаразд з *тобою*». Її син був добрий хлопець, вихований... ледар, звісно, але зі школою так-сяк давав собі раду. Вона без тіні егоїзму вважала, що Джош схожий на неї,— хоча дещо від Білла у ньому теж було, бо юнак багато часу проводив наодинці з собою й за любки колупався у всякому залізяччі. Справа гарна, але скоріше б побачити у дитини ознаки першого похмілля. На самих комп’ютерах чоловіку в наш час не прожити.

— Ну, пізніше поговоримо,— сказала вона, сподіваючись, що воно прозвучало не надто тупо.

Аж тут у двері подзвонили.

Квапливо спускаючись до дверей, Джина почула, що син ще трохи скрутів звук, і всміхнулася. Усмішка лишалася на її обличчі, поки вона відчиняла двері.

Надворі було темно, ліхтар на розі кидав помаранчеве світло на опале листя, що вкривало газон і стежку. По кронах дерев прошурхотів вітер, і кілька листків закружляло над перехрестям їхньої вулиці й сусідньої.

За метр чи два від дверей бовваніла висока постать у темному пальті.

— Чого вам? — спитала Джина.

Ввімкнувши ліхтар на ганку, вона побачила високого чоловіка років сорока п'ятьох. Коротке темне волосся, бліда нездорова шкіра, пласке обличчя. Очі теж були темні, майже чорні, і здавалися позбавленими глибини, ніби їх просто ніж малювали на шкірі.

— Я шукаю Вільяма Андерсона.

— Його зараз немає. Ви хто?